

Santorina Grey: Földsarló
(részlet)

A Köd irányából különös alak közeledett feléjük. A hegynyi magas lény teljes egészében emberi külsővel bírt, eltekintve hatalmas méretétől. Az óriás derékig állt a tengerben, testét semmilyen ruha nem fedte, haja bozontosan ült a fején, arcán düh és gyűlölet tükröződött. Mint más a sekély vizű gázlón, úgy haladt a gályák felé, a sós vízben lépkedve. Mire Thira felocsúdott döbbenetéből, azt vette észre, hogy a nyílvevesszők elapadnak. Valószínűleg a két knosszoszi gálya legénysége is a dühösen közeledő szörnyeteget nézte elborzadva.

– Egy Laisztrügón – lehelte alig hallhatóan az Afrodité-papnő, érezhető félelemmel a hangjában.

– Az micsoda?

– Amit látsz. Gaiának, a föld istennőjének a teremtménye. Félelmetes erejű óriás. Nem tudok senkiről, aki összefutott velük, és túlélte ezt a találkozást.

– Velük? Ezek szerint többen vannak?

– Sosem járnak egyedül.

Az óriás háznői hullámokat kavarva odasétált a knosszoszi triérához, és mintha csak játék hajó lenne, úgy söpörte félre, szinte az oldalára fordítva azt. A gálya megdőlt, de kiváló hajóácsok építették, így a következő hullámnál sikerült visszabilennie. Az óriás hatalmas tenyerével belekapaszkodott a hajótest szélébe, és ide-oda rángatva próbálta beborítani a tajtékos vízbe. Az emberek a fedélzet egyik végéből a másikba szánkáztak. Aztán a gálya megadta magát, és az oldalára borult. A katonák és a matrózok, a többi hajón utazók sikolyától kísérve, sorban a vízbe zuhantak. A triéra azonnal süllyedni kezdett. Aki még ezek után is a fedélzeten maradt, most fejvesztve vetette magát a tengerbe.

Brugész nem tétozódott tovább, a következő villámját az óriásra irányította. Egyszerre két cikázó nyíl csapódott be a szörnyeteg hasába, ahogy a knosszoszi pentérész Poszeidon-papja is az új ellenségre lőtt. A ködbe burkolt alak felordított, és fájdalomkiáltása a legbátrabb harcosok lábát is megremegtette.

Ekkor a Ködből újabb, az előzőhöz megfélemtetésig hasonlító szörnyek bukkantak elő.

A *Glaukoszioszon* kitört a pánik.

A tenger tombolt, és a rajta ringó három, megmaradt gálya csupán vízbe hullott falevélnek tűnt. Iphiklész a földre ejtette kardjait, és Árészhöz fordult segítségért.

Thira körbenézve megállapította, hogy összesen négy óriás forgolódik és csapkod a gályák körül, melyek kétségbeesett manőverekkel próbálják elkerülni a szörnyű öklök ütéseit. A lány a legközelebbi szörnyeteghez fordult, és varázslásra emelte a kezét.

– Várj még! – fogta meg a vállát Larissza, és megragadta társnői kezét.

Így az Éjszaka Leánya az összefonódott karokból alkotott kör közepére került. Az Afrodité-papnők egyszerre kezdtek el kántálni. Thira érezte, ahogy az egymást erősítő mágiájuk átjárja, körbeöleli őt. Aztán láthatatlan erő ragadta meg és olybá tűnt számára, mintha pörgő örvénybe került volna. A hurrikán felkapta, egyre gyorsulva forgott vele, majd kíméletlenül ledobta egy útra, ahonnan ezer irányba indultak tovább elágazások. A lány látta az utak végét, melyek mindegyike egy-egy, kimerevített jelenetet mutatott. Könnyű, de határozott kezeket érzett a hátán, és valami ellenállhatatlanul tolni kezdte az egyik út irányába. Lelke mélyén tudta, hogy az őt lökdöső karok csupán segíteni szeretnének, így nem ellenkezett, megadta magát az akaratuknak.

Egyszerre eltűnt a különös, ezerágú kereszteződés, és Thira ugyanott találta magát, a síkos fedélzeten, ahogy éppen egy megkezdett varázslat szavait kántálja. Folytatta a varázslást, és a

mágikus szavak kimondása után rámutatott a kiválasztott lényre. A szörnyeteg egy pillanatra megmerevedett, majd nehézkesen elfordult a világoszöld vitorlás hajótól, és egyik társa felé indult.

Thira felkacagott.

Tudta, hogy sikerült a varázslata, a Laisztrügönt az uralma alá hajtotta. De azt is tudta, hogy ezt az Afrodité-papnőknek köszönheti, akik az előtte feltáruló, ezernyi megoldást kínáló jövőből kiválasztották számára azt, amelyben a megidézett mágia épp a kívánt hatást érte el.